

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 45466-10-15 – ביזיון ביהמ"ש
 תמ"ש 33970-10-15 – דמי שימוש
 תמ"ש 24282-10-14 – רכושית
 תמ"ש 24256-10-14 – משמורת
 תמ"ש 24141-10-14 – מזונות קטינים

בפני כב' השופטת, סגנית הנשיא, אלה מירז

תובעת ג.פ.
 ע"י ב"כ עו"ד זיו גרובר

נגד

נתבע ע.ו.
 ע"י ב"כ עו"ד א. טירר

בעניין הקטינים
 1.ש.ו. (קטין)
 2.ר.ו. (קטין)
 3.ש.ו. (קטין)

פ ס ק ד ין

מבוא

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
1. ראשית, בית המשפט מביע התנצלותו בפני הצדדים, כמו גם בפני באי-כוחם, על העיכוב שבמתן פסק הדין. הצדדים הופנו לתיאום הורי ובית המשפט האמין, שכשם שהגיעו להסכמות בחלק רב מהסוגיות, יגיעו גם להסכם כולל אשר ייתר את המשך הדיונים.
 2. בראשיתם של ההליכים, אלה נפרשו על מלוא רוחב היריעה, והצדדים היו חלוקים בכל סוגיה וסוגיה שרצוה לפתחם. עם התמשכות ההליכים השכילו הצדדים, חרף המחלוקות ביניהם ועל אף חוסר האמון שאפף את השניים, להגיע להסכמות שייתרו הצורך בהכרעה שיפוטית. כך לעניין רכישת זכויות הנתבע בדירת הצדדים על ידי התובעת, וכך לעניין חלוקת זמני השהות ויציאת הבנות לחו"ל, תוך שהצדדים מקבלים את המלצת העו"ס לסדרי דין, כפי שעלתה מעת לעת במסגרת התסקירים שהוגשו לבית המשפט.
 3. אלה אם כן התובענות שהונחו בפני בית המשפט:
 4. **תביעות התובעת: למזונות ומדור הקטינות** (תמ"ש 24141-10-14); **למזונות אשה** (תמ"ש 2065-07-15), אשר נמחקה בהסכמה ביום 13.4.16; תביעה לפי **סעיף 6 לפקודת ביזיון בית המשפט** (תמ"ש 45466-10-15); **לדמי שימוש ראויים** (תמ"ש 33970-10-15); **לפירוק שיתוף ואיזון משאבים** (תמ"ש 24282-10-14); לעניין **אחריות הורית וזמני שהות** (תמ"ש 24256-10-14).
 5. בגורת הרכוש, בהתאם להסכמת הצדדים, קבעתי ביום 10.3.16 כי התובעת תרכוש את חלקו של הנתבע בדירת הצדדים, וכך היה. לאמור כי גם פירוק השיתוף בדירה אינו עומד להכרעה. לפיכך עומדות להכרעה הסוגיות הבאות:
 - א. עניין האחריות ההורית וחלוקת זמני השהות;
 - ב. המזונות הקבועים עבור הקטינות;
 - ג. איזון המשאבים – הסוגיות הכספיות וחוות דעת האקטואר, פירוק השיתוף ברכב ושווי המיטלטלין;
 - ד. דמי שימוש;

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 45466-10-15 – ביזיון ביהמ"ש
 תמ"ש 33970-10-15 – דמי שימוש
 תמ"ש 24282-10-14 – רכושית
 תמ"ש 24256-10-14 – משמורת
 תמ"ש 24141-10-14 – מזונות קטינים

ה. תביעת התובעת לפי פקודת ביזיון בית המשפט.

תביעת התובעת לאחריות הורית וזמני השהות

- 1
2
3 .6 הצדדים נישאו כדמו"י ביום 2.11.04, ומנישואיהם נולדו שלושת הבנות: ש., ילידת 11.6.05 – כיום כבת 13;
4 ר., ילידת 5.4.09 – כיום כבת 9; וש. ילידת 18.10.12 – בקרוב תהא בת 6. לשני הצדדים בני זוג אחרים ולאב
5 נולד ילד מזוגיות זו. הצדדים שניהם גרים בחיפה.
6
7
- 8 .7 לשם הכרעה בסוגיה כבדת משקל זו הונחו בפני תסקירים ודיווחים מטעם העו"ס לס"ד גב' אהובה וינוגרד,
9 אשר נחקרה פעמיים ע"י באי-כוח הצדדים; דיווח הפסיכולוגית ד"ר חנה קמינר מיום 26.10.15 ודווחיה
10 האחרים כפי שהובאו בתסקירים מעת לעת; הודעות מטעם התיאום ההורי; וחקירות הצדדים לפני באריכות.
11 .8 אומר כבר עתה כי חרף הקונפליקט בין הצדדים, וחרף ההסתייגויות ההדדיות, הצדדים השכילו לאורך זמן,
12 בסיועה של העו"ס לס"ד, להגיע להסכמות בדבר חלוקת זמני השהייה, ואף להתמיד בהם. בהתאם לדו"ח
13 ביניים ראשוני מיום 12.11.14 האם ראתה עצמה משמורנית יחידה והסתייגה מכישורי ההורות של האב,
14 בעוד האחרון עמד על חלוקת שוויונית של זמני השהייה ועל אחריות הורית שווה. אף על פי כן, הגיעו להסכמה
15 בדבר חלוקת זמני השהות – הסכמה לה ניתן תוקף של החלטה בו ביום, 12.11.14.
- 16 .9 הדו"ח המשלים מיום 24.11.14 מתאר את מצב הדברים לאחר מעבר המגורים מצד התובעת, ומעגן את
17 חלוקת זמני השהייה המוסכמת כנ"ל. הצדדים הסכימו אפוא חרף הסתייגויות, להאריך את תוקף החלוקה
18 המוסכמת למשך שנה, ולפנות לתיאום הורי באמצעות התחנה לטיפול משפחתי. אף להסכמות אלה ניתן תוקף
19 של החלטה ביום 24.11.14. שנת 2015 אופיינה במשברים ובעליה בעצימות הסכסוך בין הצדדים. בתוך כך
20 הבת הגדולה ש. התרחקה מהתובעת – תופעה שנענתה באופן מידי ע"י העו"ס לס"ד אשר הפנתה את הצדדים
21 ואת הבת ש. אל ד"ר חנה קמינר לקבלת טיפול והדרכה (להלן – "ד"ר קמינר"). בדו"ח המשלים מיום 9.7.15
22 העו"ס לס"ד השכילה אף הפעם לאחוז השור בקרניו ומצאה בשני הצדדים גם יחד נושאים באחריות והצדדים
23 השכילו, גם הפעם הזו, לתת הסכמתם ההדדית לטיפול, וניתן לקבוע כיום כי בכך הביאו מזור לש. המלצת
24 העו"ס לס"ד היתה אפוא שלא לשנות מזמני השהייה המוסכמים, וכך לקבוע אחריות הורית שווה ומשמורת
25 משותפת כלפי הקטינים, בכפוף לכך שהנתבע ידאג לקיום הסדרי השהייה בין ש. לבין אמה.
- 26 .10 לאחר כ – 3 חודשים הונח דיווחה של ד"ר קמינר מיום 26.10.15, ממנו עלה כי הבת ש. נקלעה לקונפליקט
27 נאמנויות ונכון לאותה עת נתלית על אביה – אף כי בתוך כך הדינמיקה עם אמה היתה חיובית. ההתרשמות מן
28 התובעת היתה חיובית ולא נמצא כי יש בהתנהגותה כדי להביא להתרחקותה של ש. מנגד נמצא כי האב אינו
29 עושה דיו על מנת לעודד את הקשר בין ש. לבין אמה, וכי עליו לעמוד איתן מול השאיפה של ש. לנהוג לפי
30 רצונה, שאינו בהכרח תואם את טובתה, ומול המניפולציות מצידה בהקשר זה. המלצתה של ד"ר קמינר היתה
31 אפוא להוסיף ולדבוק בחלוקת זמני השהייה המוסכמת, ולשאלת המשמורת מצאה ד"ר קמינר כי לא בשלה
32 העת להכריע בה, ואף כי הצדדים לא בשלים להתמסר לשיתוף הפעולה הנדרש. בדו"ח משלים מיום 29.10.15
33 העו"ס לס"ד ביקשה לאמץ את המלצות ד"ר קמינר. היא הוסיפה כי הבת ש. עושה חיל בלימודיה ומתפקדת
34 היטב וכי שני ההורים מגיעים לאסיפות ההורים, אך היא עודנה סגורה ואינה משתפת בתחושותיה, ואל האם

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

- 1 היא ממעטת להגיע. העו"ס לס"ד, תיארה את מצב הדברים נכון לעת ההיא: **"הדילמה האם להמליץ על**
2 **משמורת האם כעת לאור התנהגות האב, שאינה הולמת הורה משמורן, או מתן סיכוי נוסף להליך הטיפולי,**
3 **שידרש בכל מקרה, מתוך תקווה שיסייע לש. בהתמודדות עם המשבר המשפחתי ולאב ליישם ההדרכה"** (ע'
4 2 לדו"ח המשלים מיום 29.10.15). האב, כך נאמר, הביע הבנה ונכונות לאכוף סמכותו ההורית וליישם תכני
5 ההדרכה. המלצתה אפוא היתה על המשך קיום מדוקדק של זמני השהייה, המשך טיפול הצדדים וש. אצל ד"ר
6 קמינר, ואף עמדה על בחינת העברת המשמורת לתובעת, באם יתברר כי הנתבע לא ידאג לקיום זמני השהייה
7 בין ש. לבין אמה.
- 8 11. בדיווח מיום 13.1.16 עדכנה העו"ס כי ההורים וש. מצויים בטיפול אינטנסיבי אצל ד"ר קמינר וכי **"ניכרת**
9 **רגיעה בקרב ההורים"**. ההמלצה היתה להמשיך את הטיפול ולהוסיף לנהוג לפי זמני השהייה הקיימים למשך
10 חצי שנה נוספת. תסקיר משלים מיום 8.5.16 הניח בפני בית המשפט תמונה מפורטת, לגבי הצדדים וכל אחת
11 מהקטינות. בתמצית, לצד שיפור ביחסיה של האם עם ש., האם קובלת על חוסר שיתוף פעולה מצד האב,
12 ומבקשת לצמצם את זמני השהות בינו לבין הקטינות. האב מצדו חותר להרחבתם לקראת שוויון. **"ד"ר קמינר**
13 **מוסיפה ומדווחת על רגיעה בין ההורים ועל שיתוף פעולה עם הטיפול והשניים מתייצבים לפגישה כל אימת**
14 **שמוזמנים לפניה. אמנם קיים מתח בין השניים וקיימים הבדלי גישות חינוכיות, אך כל אחד מהם בדרכו הוא**
15 **מייטיב עם הקטינות ואוהב אותן. אף לא נמצאו סימנים להסתה מצד האב כלפי האם, וטובת הקטינות**
16 **מחייבת רצף וקביעות בחיי הבנות, קרן, המשך זמני השהייה הנוהגים. המלצות העו"ס לס"ד בתסקיר מיום**
17 **8.5.16 היו אפוא המשך קיום זמני השהייה, והן המשך הטיפול וההדרכה על ידי ד"ר קמינר. לענין האחריות**
18 **ההורית עמדת העו"ס היא לקבוע משמורת משותפת, אשר תחייב את ההורים בהדברות, לטובת הבנות.**
- 19 12. בתסקיר מיום 20.7.16 מתייחסת העו"ס לס"ד למצבה החיובי של הבת ש., ומדווחת על שיתוף פעולה מלא
20 מצד שני ההורים. דיווח מאוחר יותר מספר על שיפור ניכר במצבה של ש. בכלל המישורים, כמו גם של הבנות
21 ש. ור., ובהמשך של שיתוף פעולה מלא מצד ההורים. ד"ר קמינר מדווחת על תמורות חיוביות במצבה של ש.,
22 וכי הקשר שלה עם אמה **"השתפר בצורה משמעותית ביותר"**. **לשני ההורים מסוגלות תקינה וניתן להמליץ**
23 **על משמורת משותפת תוך העזרות במתאם הורי. מסופר עוד על פגישה משותפת של ההורים עם ד"ר קמינר,**
24 **ועל התייחסות עניינית של הצדדים לסוגיית זמני השהות – חרף המתח ביניהם. התסקיר נחתם אפוא**
25 **בהמלצה על משמורת משותפת, ובפניה לתיאום הורי. ביום 1.8.16 נתתי תוקף של החלטה להמלצות**
26 **התסקיר, לרבות להמלצה על קביעת משמורת משותפת, ובתוך כך הפניתי הצדדים לתיאום הורי באמצעות**
27 **התחנה לטיפול במשפחה. התיאום ההורי התקשה לקרום עור וגידים, נוכח התנגדות התובעת ובתוך כך התגלו**
28 **מחלוקות בהקשר למוסדות החינוך – כל זאת משום התעצמות גובה הלהבות בין הצדדים, האשמות הדדיות**
29 **על אלימות ומעורבות של משטרת ישראל. ההמלצה היתה לחייב את הצדדים לפנות להליך התיאום ההורי –**
30 **וכך הוריתי. אלא שהתובעת מיאנה לשתף פעולה עם הליך התיאום (וראה הודעת מרכזת תיאום הורי מיום**
31 **8.5.17). בתסקיר מיום 4.9.17 שבה העו"ס ועמדה בתוקף על הצורך בתיאום הורי כתחליף לפניית הצדדים**
32 **לבית המשפט חדשות לבקרים, ושבתתי והתראתי בתובעת לשתף פעולה עם הליך התיאום. יחד עם זאת התגלה**
33 **קושי בהפעלת התיאום ההורי, שלא בעטיו של מי מן הצדדים (ר' הודעת המתאמים מיום 5.12.17). אף על פי**
34 **כן, עלה בידי הצדדים להגיע להסכמות בסיוע העו"ס לס"ד (ר' תסקיר משלים מיום 11.12.17).**

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 45466-10-15 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 33970-10-15 – דמי שימוש
תמ"ש 24282-10-14 – רכושית
תמ"ש 24256-10-14 – משמורת
תמ"ש 24141-10-14 – מזונות קטינים

13. בתסקיר מיום 5.2.18 מתייחסת העו"ס לס"ד לשלל הסוגיות וההיבטים של טובת הקטינות והאחריות ההורית. קשה שלא להתרשם מן התיאור החיובי לגבי מצבן של הבנות, התקדמותן והשתלבותן, על אף שהצדדים, עדיין, אינם תמימי דעים לגבי הצורך באבחון פסיכיאטרי לבת ש., על מנת לשלול הפרעות אכילה. בתוך כך הומלץ שלא לקבל את בקשת האם להעביר את הבנות ר. ו.ש. למוסדות לימוד אחרים. עוד מדווח כי זמני השהייה מתקיימים כסדרם בימי שגרה – כך מפי הצדדים – אך הקושי מתבטא בנוגע לימי החגים והחופשות. האב סבר כי יש להרחיב את זמני השהייה בימי חופשה, העו"ס מצאה ממש בבקשה זו, והאם הסכימה לכך. התסקיר נחתם בהמלצה כי ההורים יפנו בכל זאת לתיאום הורי, וזו אף רוח התסקיר המשלים מיום 6.3.18.

14. לא בכדי הארכת בתיאור הדברים דלעיל. עם התמשכות ההליכים למן פתיחתם ועד הלום, הבנות גדלו ובגרו לצד "התבגרות" ההליך, ואף הצדדים בגרו במובן זה כי מצאו בני זוג חדשים, ובערבו של יום נקודות המחלוקת המהותיות הקשורות לבנות לובנו בין הצדדים בהסכמה – גם אם בסיוע הגורמים המקצועיים. מצאתי חשיבות בסקירה רחבה של התרשמות הגורמים המקצועיים מן הצדדים ומן הקטינים, שכן במבט-על המשקיף על ההליכים בין הצדדים לאורך ציר הזמן, מתגלה כי חרף הטענות ההדדיות הקשות, הקטנת האחר וקשירת הכתרים כל אחד לראשו, וחרף ראיית העולם השונה ולעיתים הקוטבית והתפיסות החינוכיות השונות, כמו גם ההפרות ההדדיות ואי-שיתוף הפעולה לפרקים, מצד כל אחד מן הצדדים, בערבו של יום, **ההורים היו ונותרו הורים מיטיבים לקטינות, אשר השכילו ברגעי האמת ובצמתים החשובים, לשתף פעולה לטובת הקטינות – גם אם תוך מורת רוח בולטת.** מבלי להמעט מן הטענות הקשות שהעלו הצדדים ומן האירועים המתוחים שהתרחשו על הצדדים, הסכסוך בין הצדדים מתאפיין בפער בין הרטוריקה אותה אמצו הצדדים כמו גם יריבותם המשפטית, לבין השיח שקיימו הצדדים בפני העו"ס, גם אם לא במשותף וכיחידים.

15. יש לייחס חשיבות מרכזית לדיווח החיובי על הבנות כולן כפי שעלה בתסקיר מיום 5.2.18. אני מוצאת משקל של ממש בעובדה כי מצבן של הקטינות יותר ממשביע רצון ומצבן הרגשי מעודד. לדברים משנה תוקף בהקשר לבת ש. אשר מתוך קונפליקט נאמנויות הפנתה עורף לאמה – מצב דברים שעלול לשמש קרקע פורייה לתחילתו של ניכור הורי כלפי האם. פעולתה הנחושה של העו"ס לס"ד כמו גם שיתוף הפעולה מצד ההורים מנע מצב של ניכור, ונוכח אופי הקונפליקט בין הצדדים, אין הדבר מובן מאליו. אין ספק בעיני כי מצבם הרגשי התקין של הקטינות, המתבטא אף בהישגים בעולם המעשה, הוא תולדה של הבנה והפנמה של כל אחד מההורים, וגם אם התקשו לשתף פעולה, כל אחד מהם בביתו הוא, הקנה לקטינות את מה שהיו זקוקות לו כך נדמה, על מנת לצלוח את פירוק התא המשפחתי. התארכותו של הליך זה מאפשרת הסתכלות על עובדות המקרה באופן רטרוספקטיבי ולאורך זמן רב, בו היתה אף מעורבות קרובה של גורמי המקצוע, ובית המשפט חזה במצבי השפל של הצדדים אך גם בתקומתם, וזו כאמור משתקפת יותר מכל במצבם של הילדות כפי שדווח.

דיון והכרעה

16. לאחר בחינת נסיבותיו של תיק זה מתחילתו ועד היום, ועל בסיס המונח בפני וכן חקירות העו"ס לסדרי דין, כמו גם חקירות הצדדים, לא מצאתי לנכון לשנות מהמלצות העו"ס לס"ד, לכאן או לכאן, כמו גם מהחלטתי

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

- 1 מיום 1.8.16, ויש לקבוע כי ההורים יחלקו משמורת משותפת כלפי הבנות, וכי זמני השהייה ישארו כמות
2 שהם במתכונתם הנוהגת מזה זמן. אנמק דברי להלן:
- 3 17. אין בידי לקבל את טענת התובעת המייחסת לדרישות הנתבע בהקשר האחריות ההורית, מניע אסטרטגי
4 להפחתת מזונות הקטינות. לא היה בהתנהלות הנתבע לפני על מנת לקבל את הרושם כי האב אינו כן
5 בדרישותיו או כי פעל מתוך מניע נפסד. טענת התובעת כי הנתבע הוא שהכשיל את התיאום ההורי, אינה
6 מקובלת, וטענה זו אינה הולמת את הדיווחים עליהם עמדתי באריכות לעיל. מנגד, אין לקבל את טענת הנתבע
7 כי המתח שלוה את יחסי הצדדים מושתת על מצגי שווא או "מאבקים מלאכותיים" אותם יזמה התובעת (ס'
8 22 לסיכומיו).
- 9 18. בנוגע לנתק ששרר בין התובעת לבין הבת ש., ברי כי אין להמעיט בחומרתו, אך כאמור אני מקבלת את
10 התרשמות העו"ס וד"ר קמינר, כי גם אם ש. מתוך מצוקתה והקונפליקט בו היתה מצויה "בחרה" לצדד
11 באביה, וגם אם האב התקשה להפעיל מרותו ההורית או שמא מיאן להפעילה, האב לא נקט בהסתה כלפי
12 האם. כשם שהארכתי לעיל, הצדדים השכילו לשתף פעולה עם ד"ר קמינר ועם הטיפול בש., ואין חולק כי
13 הדברים נשאו פרי.
- 14 19. כמו כן איני מוצאת ממש בניסיון להציג את העו"ס לסדרי דין כמי שהפכה את היוצרות בין סיבה למסובב,
15 וכמי שהמליצה על משמורת משותפת לשם קידום התכלית של תקשורת טובה בין ההורים, ולא להיפך (ר' ס'
16 32 לסיכומי התובעת). העו"ס בענייננו, גב' אהובה וינוגרד, מנוסה דיה והבנתה את מעלותיה של המשמורת
17 המשותפת ואת התנאים להתקיימותה אינה עומדת בספק. לא מצאתי כי היה בחקירתה בהקשר זה כדי
18 לערער את המלצתה:
- 19 **"המטרה של המשמורת המשותפת היא תקשורת בין ההורים ותהיה יכולת לקבל החלטות לטובת**
20 **הבנות, המסגרת שהם נמצאים בה בטיפול אמורה להיות הכתובת של האם לכל ההיבטים שהועלו בפניי,**
21 **יש להם מסגרת מקצועית, יש פסיכולוגית בכירה, מומחית בסוגיה, בטיפול בבנות, ובהחלט שני ההורים**
22 **ברצון ובהסכמה הגיע אליה וזאת המסגרת בעיני שצריכה לעזור להם להגיע למקום הזה, היות**
23 **וההתרשמות שלי**
- 24 **משני הורים מעורבים ושניהם הורים שאכפת להם משלושת הבנות שלהם. זוהי התרשמות שלי ולא רק**
25 **שלי אני מדגישה" (עמ' 37, ש' 7 ואילך).**
- 26 **ובהמשך: "אני רואה את שני ההורים ואת תפקיד המשמורת המשותפת בקבלת החלטות לטובת הילדים**
27 **וכשזה מלווה בהליך טיפולי אני רואה במשמורת מתאימה ונכונה במקרה שלהם" (שם, ש' 25).**
- 28
- 29 20. הדברים אפוא מקובלים עלי, ואם לחזור עליהם במילים אחרות, הרי המדובר בהורים שהשכילו לשתף פעולה,
30 חרף מורת רוחם ההדדית זה מזה. הפיכתם לשווי מעמד כמשמורנים משותפים תביא לידי ביטוי את הורותם
31 המיטיבה כלפי הבנות, כהורים משמורנים משותפים ולא רק כיחידים. בהינתן כי ההמלצה על משמורת
32 משותפת מושתתת על התרשמות ארוכת טווח כמתואר לעיל, אין בניסיון הסמנטי לערער את המלצת העו"ס
33 כדי להעלות או להוריד או להפחית ממשקל המלצתה.
- 34 לשאלת בית המשפט, הבהירה העו"ס את עמדתה, ודבריה מקובלים עלי:

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 45466-10-15 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 33970-10-15 – דמי שימוש
תמ"ש 24282-10-14 – רכושית
תמ"ש 24256-10-14 – משמורת
תמ"ש 24141-10-14 – מזונות קטינים

1 "יש פה מעורבות של שני ההורים, הורים אכפתיים, המסר במקום מבחינת ההורים גם, באחריות שהם
2 ימשיכו לקחת, בקבלת אחריות שמוטלת לפתחם על שניהם באותה מידה, יהווה גם איזון במקום של
3 ההורים ואיזון שיבוא לטובת הבנות בהקשר זה [...] משמורת משותפת תוריד ממאבקי הכוח שמתנהלים בין
4 ההורים וזה ישפיע לטובה על הבנות להערכתי. אבל כמובן שלא תרד הסוגיה של הטיפול" (עמ' 39, ש' 14
5 ואילך)

לסיכום

8 21. מכל הנימוקים שהבאתי באריכות ומכל המונח בפניי, אני קובעת אפוא כי הצדדים יחלקו אחריות הורית
9 שווה ומשמורת משותפת על הבנות.

10 בהתאם להמלצות העו"ס לס"ד מיום 5.2.18, ועל בסיס נימוקיה להמלצה זו, הבת ר. תוסיף ללמוד בבית
11 הספר היסודי ז., וגם הבת ש. תלמד בבית הספר ז. שתי הבנות תסיימנה את שנות בית הספר היסודי במוסד
12 זה. בהקשר זה אני מורה לתובעת לשתף פעולה ככל שיידרש לשם רישום הקטינות לבית הספר.
13 אני מורה לצדדים לקחת חלק בתיאום הורי באמצעות התחנה לטיפול במשפחה.

חלוקת זמני השהות

16 22. זמני השהות הנוהגים בין הצדדים הם אלה שגובשו בהסכמת הצדדים בתחילתו של הליך, והתקיימו הלכה
17 למעשה, כפי שהארכו מעת לעת בהסכמת הצדדים, ואלה הם:

18 23. בשבוע הראשון, לאחר סוף שבוע בחזקת האב, שוהות הבנות עם האם בימי א', ב' ו - ד', ועם האב בימי ג' ו -
19 ה'. בשבוע העוקב, ולאחר סוף שבוע בחזקת האם, שוהות הבנות עם האם בימי ב', ד' ו - ה', ועם האב בימי א'
20 ו - ג'.

21 24. האב העלה בפני העו"ס לס"ד רצונו להרחיב את זמני השהייה באופן שאחת לשבועיים, בשבוע הראשון
22 והשלישי לכל חודש, הבנות תשהינה עמו גם ביום ב', וכך ייווצר רצף בימים ב' ו - ג'. בהקשר זה מפנה האב
23 לדברי ד"ר קמינר שמצאו מקומם בתסקיר מיום 20.7.17, לאמור כי "בעתיד אפשרי להענות לבקשת האב
24 לקבל את הבנות ברצף של יומיים באמצע השבוע". עוד מדגיש האב את העובדה כי בקשתו זו התקבלה על ידי
25 העו"ס ליישום אד-הוק בחודש אוגוסט 2017, כאמור באותו תסקיר. לאחר שהפכתי בדבר כשלנגד עיני
26 המלצות העו"ס וכלל הנסיבות האופפות הליך זה, לא מצאתי לנכון לשנות מחלוקת זמני השהות המתקיימים
27 והבקשה נדחית. לפיכך נקבע כי זמני השהייה יוסיפו להתקיים במתכונתם הנוכחית. אני סבורה כי הנוק
28 שבהיענות לדרישת האב יעלה עשרות מונים על התועלת שגלומה בה לכאורה עבור הבנות, ולפיכך לא אוכל
29 לקבלה בנסיבות העניין - ואנמק.

30 25. הצדדים עברו כברת דרך, כמו גם בנותיהם, וכפי שתואר באריכות לעיל, הצליחו להביא ליציבות בחייהם
31 שלהם ובחיי הבנות. הבנות כאמור עושות חיל והפנימו את פרידת הוריהן ואת חלוקת זמן בין בתי ההורים.
32 ההורים כך נדמה, מצאו כל אחד זוגיות חדשה בואכה "פרק ב' " בחייהם, ולאב כאמור ילד חדש מזוגיות זו.
33 אני מוצאת ביציבות שבהסדרי הראייה לאורך השנים כגורם מכריע בין יתר כל הגורמים שהביאו את הצדדים
34 לרגיעה, אשר השפיעה לטובה על הבנות. בנסיבות אלה, שינוי של זמני השהייה, שינוי כלשהו לכאן או לכאן,

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

- 1 יפר את היציבות ויכניס את הצדדים לעמדת עימות, עמדה אשר לטעמי הם אינם מצויים בה יותר. אין
2 להעמיד במבחן את יציבות היחסים בין כל אחת מהבנות להוריהן, יחסים אשר עלולים להתערער בעקבות
3 ערעור היציבות בין ההורים. אציין בהקשר זה כי עלה בידי הצדדים לשפר פלאים את מצבה של הבת הגדולה
4 ש, אך היא עודנה בעיצומו של גיל ההתבגרות ונכוננו לה התמודדויות רבות. הבת ר. פוסעת אף היא לעבר גיל
5 ההתבגרות ולצדדים עוד נכוננו סוגיות שתעמדנה במבחן את חוסן שיתוף הפעולה ביניהם. אני סבורה כי לא
6 יהא זה נכון לשנות מן המצב הנוהג ולשנות מן החלוקה הקיימת.
- 7 26. בנוסף לכל אלה, העו"ס לא מצאה לנכון להמליץ, בכתב או בחקירתה, על הרחבת זמני השהות כבקשת האב,
8 חרף כי הונחה לפניו חדשות לבקרים, ואף אמירתה החיובית של ד"ר קמינר בהקשר זה, מתייחסת לאפשרות
9 להענות לדרישת האב בזמן עתיד ואינה בבחינת קביעת מסמרות. אציין עוד כי אין בהמלצת העו"ס להרחיב
10 את התסדרים כמבוקש ע"י האב אד-הוק בחודש אוגוסט 2017, כדי ללמד על חלוקת הזמנים הרצויה, והיא
11 התייחסה ואף היתה נכונה רק לחופשת הקיץ.
- 12 27. למען הסר ספק אין בדחייתי את בקשת הנתבע על מנת לגרוע כהוא-זה מהיותו הורה משמורן שווה זכויות
13 לאם, וכמי שנושא באחריות הורית שווה כלפי בנותיו. אף מובנת לי חתירתו של האב לשוויון "כמותי" בזמני
14 השהות, כך שיהיו זהים ולא רק דומים. אך התועלת שיכולה לצמוח מהרחבת זמני השהייה – הרחבה מינורית
15 כשלעצמה – עלולה להביא לכליה את שלל ההישגים שקצרו הצדדים בעמל רב עד כה. כאמור, לצדדים עוד
16 נכוננו מבחנים, והקשה אינו "מאחוריהם". בעתיד הלא רחוק, הבנות תתבגרנה וככל שהיציבות תשרור בחייהן
17 יש לצפות כי תחזקנה קשריהן עם שני ההורים, ובשים לב למגורי הצדדים בקרבה זה לזה יתכן כי סד זמני
18 השהות יהפוך נוקשה פחות ותהא זו הסכמת הצדדים שתביא להרחבה כזו או אחרת בזמני השהות. כך אפוא
19 יש לקוות, אך שינוי מינורי בזמני השהות באמצעות צו שיפוטי, אינו מתיישב לעמדתי עם טובתן של הקטינות.
- 20
21 **לסיכום**
- 22 28. אשר על כן אני קובעת, כי חלוקת זמני השהות תיוותר על כנה, ואני מוצאת לנכון אף לקבוע כי זמני השהייה
23 במתכונת זו הם בבחינת שווים – גם אם אינם זהים.
24 אני קובעת עוד כי בימי חופשה וחגים, זמני השהות יהיו שווים, והצדדים יגיעו להסכמה באורח רוח, לטובת
25 הבנות, ועל פי הטוב בעיניהם לגבי אופן חלוקת זמני השהות.
26 כל אחד מההורים יהא רשאי להוציא את הקטינות לטיול/חופשה בארץ או בחו"ל פעמיים בשנה, לתקופה
27 שלא תעלה על 10 ימים, בחופשת הקיץ ובחופשת הפסח – או בכל מועד אחר ובלבד שלא על חשבון ימי
28 לימודים – וזאת בכפוף לתיאום מראש ולמסירת מלוא הפרטים להורה השני לגבי הנסיעה (מועד הנסיעה
29 והחזרה, פרטי התקשרות, פרטים על מקומות השהות וכו') זמן סביר עובר לחופשה.
30 ההורה שבידו הדרכונים של הבנות ימסור את הדרכונים להורה האחר לקראת יציאה לחופשה. אני מורה
31 לשני הצדדים לשתף פעולה ככל שנדרש לשם חידוש/הארכת תוקף הדרכונים מעת לעת.
32
33 **תביעת התובעת למזונות הקטינות**

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
 תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
 תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
 תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
 תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

29. ביום 16.11.14 ניתנה החלטה למזונות זמניים. אלה נקבעו על בסיס צרכי הקטינות והכנסות הצדדים כפי שפורטו והיו ידועות אותה העת, ומתוך הנחה כי הצדדים מתגוררים תחת אותה קורת גג. האב חויב לשאת במזונות בסך 3,300 ₪ עבור שלושת הבנות, ובנוסף במלוא הוצאות המדור, לרבות החזר המשכנתא. בהוצאות החריגות נשאו הצדדים בחלקים שווים. לאחר מעבר האם לדירה שכורה, שיעור חיובי המדור ואחזקת המדור שעל כתפי האב הועמד על מחצית. למן החלטה זו חלו תמורות מרחיקות לכת בהקשר לסוגיית מזונות קטינים שעיקרן התחשבות בזמני השהות המתקיימים בין האב לקטינים לשם קביעת שיעור המזונות, כמו גם התייחסות להכנסת האם. למותר לציין כי תמורות אלה הגיעו לשיא בדמות הלכת בית המשפט העליון בבע"מ 919/15 פלוני נ' פלונית ("נבור", מיום 19.7.17; להלן – "ההלכה") אשר מלאו לה שנה בימים אלה. ההלכה ניתנה אפוא, לאחר הגשת הסיכומים בתיק זה.
30. סבורה אני כי הצדק מחייב לבחון את שאלת מזונות הקטינות ושיעורם, לאור ההלכה החדשה, אשר בעיקרה פותחת את הדלת להתרשמות מכלל הנסיבות האופפות את הצדדים, לרבות הכנסת האם וחלוקת זמני השהייה, ואין להתייחס יותר אל הדין האישי ככזה המטיל על האב באופן בלעדי את חובת הנשיאה במזונות ההכרחיים. אציין עוד, כי לבת הזקונים של הצדדים ש., ימלאו 6 בחודש אוקטובר הקרוב, ולפיכך מצאתי לנכון להתייחס אל כל הבנות כמי שחובת המזונות כלפיהן חוסה תחת ההלכה – אף על פי שההלכה חלה על מזונות קטינים בגילאים 6 – 15.

צרכי הקטינות

31. צרכי הקטינות כפי שפורטו בתצהיר התובעת (ס' 108) אני מוצאת כמפורזות בנסיבות העניין. גם אם אקבל לאת הטענה כי דרישות התובעת משקפות את רמת חיי המשפחה בעבר, משקלה של זו הוא חלקי בלבד, והיא התאפשרה בנסיבות בהן השתכרותה של התובעת היתה גבוהה באופן ניכר, ושעה שהצדדים חלקו את אותה קורת גג אחת.
32. לאחר עיון במלוא החומר שהומצא ע"י הצדדים כמו גם חקירת הצדדים, ובשים לב לרמת חיי הצדדים עובר למשבר, ואף נוכח העובדה כי הבת ש. אינה מקטני-קטינים יותר, ולאחר שעיינתי בשלל הקבלות שצרפה התובעת לתצהירה (אגד הקבלות סומן 30), ובהתעלם מן הסימוכין עבור בתי קפה/מסעדות והתמקדות ברכישות מזון, אני מעמידה את צרכי כל אחת מהקטינות עבור מזון (בשר, חלב ומוצרי, ומוצרי מכולת) ע"ס של 1,000 ₪ לכל ילדה. בשים לב לפערי הגילאים בין הבנות, ובהתייחס לצרכי הבנות כולן וצמיחתן מילדות לנערות, המקיימות חיי חברה פעילים ומגוונים, ולאחר עיון בסימוכין שהציגה התובעת, אני מעמידה את צרכיה הנוספים של כל אחת מהקטינות, עבור ביגוד, הנעלה, היגינה וטיפוח, ספרים ומשחקים, מתנות ימי הולדת ובר/בת מצווה, בילויים ופנאי - על סך של 1,000 ₪ נוספים לכל ילדה. אני קובעת אפוא כי צרכי הקטינות עומדים על סך 2,000 ₪ מידי חודש עבור כל ילדה, וסה"כ 6,000 ₪ לחודש. לא מצאתי לנכון לחייב את האב ברכיב עבור חופשות ונופש, ולא ניתן להחזיק ברמת החיים לה זכתה המשפחה בעבר בהקשר של חופשות ונסיעות לחו"ל. נוכח נסיבות המקרה המונח בפני, כל אחד מהצדדים יישא בעלות חופשתו עם הבנות.

השתכרות הצדדים

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

- 1 **33. השתכרות האם** - במועד ההחלטה למזונות זמניים, עמדה הכנסתה של התובעת לפי טענתה על סך של **15,500**
2 ₪ (ברוטו בהפחתת ניכויי חובה). במועד הגשת תצהיר עדות ראשית מטעמה, היתה התובעת מובטלת וזכתה
3 לתשלום דמי אבטלה (ס' 96-98 לתצהירה). במועד חקירתה הנגדית ביום 4.1.17, טענה התובעת כי היא
4 מועסקת בחברה בשם "H", בעיקר באמצעות עבודה מהבית, ומשתכרת עבור עבודתה **2,000** ₪ בחודש (עמ'
5 67, ש' 23 ואילך). התובעת הוסיפה כי לאורך שנת 2016, השתכרה כ **5,000** ₪ מעבודה בחברה ליעוץ ארגוני עד
6 שפוטרה, ולאחר מכן עבדה כמזכירה עבור **5,000** ₪ מידי חודש. לטענתה גם מעבודה זו פוטרה, והיא תלתה
7 הדבר בצורך להיות דרוכה בכל עת ושעות היום על מנת למנוע הסתת הבנות על ידי הנתבע ואמו (התובעת
8 חוזרת על נימוק זה בסיכומיה, ר' ס' 47). בסיכומיה מציינת התובעת כי כיום היא משתכרת סך של **7,000** ₪,
9 **"נטו לחודש"** לדבריה מעבודתה כאנליסטית נתונים בחברת "G". התובעת לא הציגה סימוכין לעבודתה ו/או
10 השתכרותה הנטענת. פוטנציאל השתכרות של התובעת משתקף אף בהשכלתה, והיא מעידה על עצמה כי היא
11 בעלת תואר ראשון במשפטים וכלכלה, תואר ראשון במערכות מידע, ותואר שני בספרות. אני מוצאת את
12 התובעת בעלת כישורים ויכולת השתכרות בלתי מבוטלים.
- 13 **34. בתצהירה טענה התובעת כי היא נושאת** בדמי שכירות עבור הדירה ברח' ד.א, בסך של **5,750** ₪ (ר' ס' 106
14 לתצהירה, והן הסכם השכירות סומן נספח "28", שם). אלא שבסיכומיה (ס' 51) טוענת התובעת כי היא
15 **"מתגוררת כיום בדירה שכורה בשד' צ. דירה אשר הובטח לה כי תוכל להתגורר בה ללא הגבלת זמן אשר**
16 **תקנה יציבות בחיי הבנות"**. מעבר לכך התובעת לא הרחיבה או הציגה סימוכין לדבר. לא ברור אפוא באופן
17 בהיר דיו מהי הזיקה של התובעת לאותה דירה בשד' צ., האם היא נושאת בשכר דירה בגינה, ומה שיעורו.
18 בסיכומיה נמנעה התובעת אף מלהתייחס **לדמי השכירות המתקבלים מדירתה**. אציין כי גם במסגרת תגובת
19 התובעת מיום 25.6.18 לבקשת הנתבע למתן פסק דין, לא ניצלה התובעת את ההזדמנות להבהיר את הדרוש
20 הבהרה בנוגע לשכר הדירה בו נושאת, לבדה או עם אחר, כמו גם לדמי השכירות המתקבלים בידיה, אם בכלל,
21 מהשכרת הדירה שבבעלותה. אך בחקירתה השיבה התובעת בחיוב לשאלה האם הבית מושכר (עמ' 74, ש' 15)
22 ואף ציינה כי **"הבית לא שלי. למרות שבטאבו רשום על שמי הכסף שהתקבל לרכישת הבית הוא על ידי**
23 **משקיע ואני צריכה להחזיר לו את הכסף תוך חצי שנה, אני בעיניי איתו ובנתיים הכסף מועבר למשקיע לא**
24 **אלי, הוא מושכר ב 7,000 ₪"** (שם, ש' 17 ואילך). עוד מציינת כי ניסתה למכור את הבית (ש' 24, 28).
- 25 **35. השתכרות האב**- האב מעמיד הכנסתו החודשית הממוצעת על סך **21,467** ₪ נטו מידי חודש – **לא כולל**
26 **בונוסים שנתיים**. מצאתי כי הדברים מתיישבים עם תלושי השכר אותם צירף הנתבע (ר' ס' 136 לתצהירו, וכן
27 תלושי השכר, סומנו ל"ה). מקובלת עלי עמדת הנתבע כי גובה הבונוס השנתי משתנה מידי שנה, אך מנגד אין
28 לחדד כי הנתבע אכן זוכה לבונוסים ממקום עבודה, ומעיד בעצמו כי הבונוס לשנת 2017 העמיד את שכרו
29 הממוצע על סך **26,485** ₪. עוד מציין הנתבע כי הוא ובת זוגו החדשה חובקים ילד חדש, וכי הוא נושא בדמי
30 שכירות בשיעור **4,410** ₪ (ר' בבקשתו החוזרת למתן פסק דין מיום 18.6.18). אני דוחה את טענות הנתבע כי
31 הוא מצוי כפסע מפיטורין. הנתבע לא הוכיח בפני כי מצבה של חברת א. גזר עליו פיטורין עתידיים, כל שכן
32 נוכח מעמדו הברור בחברה, וכל שהוצג בפני היא ידיעה עיתונאית הנוגעת לקשיים בחברת א. ופיטורים צפויים
33 ברחבי העולם. לראיה, כי למן העלאת טענה זו בראשיתו של הליך, הנתבע עודנו עושה חיל בעבודתו.
34

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

36. לאחר שהעמדתי מול עיני את הנתונים, ולקחתי בחשבון את הנתונים שאינם נגד עיני, אני מוצאת לנכון לייחס לנתבע הכנסה ממוצעת בסך 24,000 ₪ מידי חודש. נוכח טענות התובעת וחוסר הבהירות והעקביות בהקשר זה, ולנוכח פוטנציאל השתכרותה עליו עמדתי לעיל, מצאתי לנכון לייחס לתובעת פוטנציאל השתכרות בסך 12,000 ₪ המגלם את השכר המשולם לה לטענתה בסך 7,000 ₪, בצירוף סך של 4,000 ₪ המשקף על דרך האומדנה את דמי השכירות המתקבלים מדירתה. מכאן, כי יחס ההשתכרות בין הצדדים, לשם קביעת שיעור מזונות הקטינות, הוא יחס של 2:1 לטובת הנתבע. עוד אני קובעת, בהתאם לקביעתי דלעיל בנוגע לחלוקת זמני השהייה, כי לצורך קביעת שיעור המזונות, יש להתייחס לזמני השהות אותם חולקים הצדדים עם הקטינות כשווים, ואת יחס זמני השהייה להעמיד על 50:50.
37. בשים לב כי העמדתי צרכיה של כל קטינה על סך 2,000 ₪, והואיל וזמני השהות שווים, ותוך התחשבות בהפרשי השכר לטובת הנתבע, מצאתי לנכון להעמיד חלקו של התובע במזונות כל קטינה על סך 1,200 ₪, וסה"כ 3,600 ₪ עבור כל הבנות. בנוסף, ועל בסיס המפורט לעיל, מצאתי לנכון להפחית שיעור חלקו של האב במדורן של הבנות, לסך כולל וקבוע של 300 ₪, לכל ילדה הכוללת את הוצאות אחזקת המדור. כך מן הטעם כי לתובעת זכויות בדירה אשר יכולה להניב שכר דירה, אשר יכול לשמש למדור (דמי שכירות ו/או משכנתא). לא השתכנעתי מטענות התובעת, אותן היא לא התיימרה להוכיח, כי הדירה אינה שלה יותר, או כי אינה מקבלת עבורה דמי שכירות אשר משולמים ל"משקיע" אלמוני. אבהיר כי כנאמנה לעמדתי בדבר הצורך והחובה ביציבות בחיי הצדדים והבנות, מצאתי לנכון להעמיד את דמי המדור ואחזקת המדור על שיעור קבוע כאמור, באופן שימעיט התחשבוניות וחיכוכים ויצמצם את זירות המחלוקות שעלולות לצמוח בין הצדדים.
38. לסיכום
- א. הנתבע ישלם לתובעת עבור מזונות הקטינות סך של 1,200 ₪ לכל קטינה, וסה"כ 3,600 ₪ מיום פסק הדין.
- ב. בנוסף ישלם עבור כל קטינה סכום קבוע בסך 300 ₪ עבור מדורה ואחזקת המדור, וסה"כ 900 ₪ נוספים.
- ג. המזונות והמדור ישולמו מידי חודש עד ה 10 לכל חודש. המזונות יהיו צמודים למדד המחירים לצרכן ויעודכנו אחת ל 3 חודשים. מדד הבסיס הוא המדד שנקבע ביום 15.7.18.
- ד. עד מועד פסק הדין יעמדו המזונות הזמניים בתוקפן.
- ה. בנוסף יישא הנתבע במחצית הוצאות החינוך החריגות, לרבות אגרות, תשלומי הורים, קייטנות, צהרונים, תנועות נוער, חוגים, שיעורים פרטיים, הוראה מתקנת, ואבחונים דידקטיים. במקרה של מחלוקת בדבר נחיצות שיעורים פרטיים, הוראה מתקנת או אבחונים, יכריע המורה, המחנכת או היועצת לפי העניין.
- ו. ככל שתהא התובעת זכאית למענק מן המל"ל עבור הוצאות לשנת הלימודים, יהיה האב רשאי לקזז מחצית מגובה המענק מסכום ההוצאות החריגות בו יישא בחודש הבא, אך לא מן המזונות. התובעת תמציא לידי הנתבע סימוכין לגובה המענק, ככל שיתקבל.
- ז. בנוסף יישא הנתבע במחצית הוצאות הבריאות החריגות שאינן מכוסות ע"י סל הבריאות, לרבות טיפולי שיניים ואורתודנטיה, משקפיים ועדשות מגע, טיפולים רגשיים ואבחונים נוירולוגיים. ככל שתהא

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

- 1 מחלוקת לגבי נחיצות הוצאה בריאותית, יכריע בה הרופא המטפל או הרופא המומחה או גורם חינוכי
2 מוסמך לפי העניין.
3 ת. המזונות עבור כל קטינה ישולמו עד הגיעה לגיל 18 שנים או עד לסיום הלימודים התיכוניים לפי
4 המאוחר.
5 ט. בתקופת שירות הסדיר ישא האב בשליש מסכום המזונות (כולל מדור) ששולם עבור כל קטינה עד הלום.
6 י. קצבת הילדים תוסיף להשתלם לידי התובעת.

תביעת התובעת לפסיקת דמי שימוש

- 11 39. התובעת הגישה ביום 19.10.15 תביעתה לחיוב הנתבע בדמי שימוש, וכתב ההגנה הוגש ביום 18.12.15. אין
12 מחלוקת בין הצדדים כי התובעת עזבה את בית הצדדים עם הקטינים ביום 14.11.14. והנתבע נשאר להתגורר
13 בדירה. טענות הצדדים מתרכזות בגורמים לעזיבת התובעת, אשר יש בהם להכריע לכאורה בסוגיית חבות
14 הנתבע בדמי שימוש.
15 על מעמד התביעה לדמי שימוש
16 40. מעבר למחלוקת בין הצדדים לגופה של החבות בדמי שימוש, על רקע המחלוקת לגבי המניעים לעזיבת
17 התובעת את הבית המשותף, חולקים הצדדים על מעמדה של התובעת והסעד המבוקש במסגרתה. למען
18 הסדר הטוב, אעמוד בתמצית על הרקע למחלוקת זו. לאחר הגשת כתב ההגנה מצד הנתבע, הוריתי ביום
19 31.1.16 כי בתום דיון ההוכחות שנקבע ליום 9.5.16 יתקיים דיון קד"מ בתובענה לדמי שימוש, שמא עד אז
20 המחלוקת לגבי רכישת הזכויות בדירה ע"י מי מן הצדדים תעבור מן העולם. בתוך כך, ביום 22.2.16 עתרה
21 התובעת למנות את השמאי אשר מונה לשם הערכת שווי בית המגורים, לשום אף את דמי השימוש הראויים.
22 הנתבע התנגד לבקשה בטענה כי מקדימה את זמנה כביכול הואיל וטרם נקבע כי הנתבע חב בדמי שימוש כלל.
23 לעמדתה אין בבקשתה להקדים את זמנה כי אם עמידתה על זכותה וחובתה להוכיח את תביעתה. ביום 3.4.16
24 קבעתי כי ההחלטה בדבר מינוי שמאי תינתן בתום דיון ההוכחות הקבוע ליום 9.5.16.
25 41. דיון ההוכחות ביום 9.5.16 יוחד לחקירת האקטואר מר יוס טוב בילו, ובתומו ניכר כי המחלוקות בין הצדדים
26 עומדות בעינין – הן לעניין מי מהם ירכוש את זכויות האחר, שיעור התמורה, כמו גם סוגיית המיטלטלין אותה
27 הצדדים קשרו בטבורה לסוגיית רכישת הזכויות. קוצר הזמן, לא אפשר לבית המשפט לקיים דיון להכריע
28 לגופן של המחלוקות בהקשר לרכישת הזכויות בדירה או מינוי שמאי. בדיון ההוכחות שהתקיים ביום 24.5.16
29 נחקרה העו"ס לסדרי דין, ולאחריה התובעת. חקירת התובעת לא הושלמה מפאת קוצר השעה ונמשכה אל
30 דיון ההוכחות שהתקיים ביום 7.6.16, אשר אף הוא לא מוצה להשלמת חקירת התובעת. ביום 4.1.17 הושלמה
31 חקירת התובעת ונחקר אף הנתבע, ובכך תם שלב ההוכחות. בתום הדיון האמור ביקש ב"כ התובעת להתייחס
32 בסיכומיו לסוגיית דמי השימוש. בשם התובעת טען בא-כוחה כי בהעדר חוות דעת לעניין דמי השימוש, אפשר
33 להתבסס על דמי השכירות אותם גובה התובעת, כעת שעה שהזכויות נתונות לה במלואן והדירה מושכרת.
34 הנתבע התנגד לכך, ולטענתו באת-כוחו, זנחה התובעת תביעתה לדמי שימוש. התרתי לצדדים להגיש טענותיהם

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
 תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
 תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
 תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
 תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

1 בהקשר זה בכתב באמצעות הגשת בקשה ותגובה מנומקות מטעם הצדדים, ואף הוריתי להתייחס לפסק הדין
 2 בעניין "זרקא" הרלוונטי לסעד הנתבע. כך עשו הצדדים, ובהתאם להחלטתי מיום 24.1.17, יוכרעו טענותיהם
 3 כעת. **לטענת התובעת**, תביעתה לדמי שימוש לא נזנחה כלל כי אם נדחקה לקרן זוית, וכך מפאת זמנו הדוחק
 4 של בית המשפט. לדבריה עמדה כדין על מינוי שמאי לשם הערכת דמי השימוש ועל מנת להוכיח תביעתה, וכי
 5 לא ניתן ללמוד מבקשתה לרכוש את חלקו של המשיב בדירה, או מהסכם המכר שנחתם בין הצדדים, כי
 6 ויתרה על סעד זה. **הנתבע מצדו** יחד את תגובתו לטענות לגופו של עניין וחזר על טענותיו בכתב ההגנה.

דיון והכרעה במעמד התובענה לדמי שימוש

7
 8 42. לאחר שהפכתי בטענות הצדדים, אין בידי לקבל את טענות הנתבע כי התובעת זנחה תביעתה לדמי שימוש,
 9 ואני קובעת כי התביעה עומדת בתוקפה. אלה הם נימוקי: **ראשית**, בסמוך לאחר הגשת כתב ההגנה, והן
 10 להחלטה מיום 31.1.16, הגישה התובעת ביום 22.2.16 בקשה מנומקת למינוי השמאי, אשר מונה מטעם בית
 11 המשפט לשומת בית המגורים, לשום אף את דמי השימוש הראויים. נדמה עוד כי בקשתה נטועה בדין, כמי
 12 שעל כתפיה רובץ נטל ההוכחה לתביעתה. בהקשר זה טענת הנתבע, כפי שעלתה בתגובתו לבקשת התובעת
 13 למינוי שמאי, כי הבקשה הקדימה את זמנה, או את ההנחה כי מינוי שמאי לשם בחינת דמי שימוש כפופה
 14 בהכרח להכרעה עקרונית בדבר חבות הנתבע בדמי שימוש-אינה מקובלת. כך או כך, אין בטענת הנתבע
 15 בהקשר זה ללמד על זניחת התובענה. **שנית**, בתצהיר העדות הראשית מטעם התובעת, שהוגש ביום 13.4.16,
 16 ייחדה התובעת פרק לעתירתה לדמי שימוש, ונסיבות עזיבתה את בית המגורים פורטו באריכות בתצהירה (ר'
 17 ס' 18 – 25). יתירה מכך, הנתבע עצמו ייחד בתצהירו פרק המיוחד לסוגיית דמי השימוש (ס' 210 – 219, ור' גם
 18 ס' 242). עובדה זו מלמדת, מחד גיסא, כי התובעת לא זנחה תביעתה, כל שכן נוכח סד הזמנים למן הגשת
 19 התביעה, כתב ההגנה ובקשתה למינוי שמאי ביום 22.2.16, ועד להגשת תצהיר התובעת ביום 18.4.16. מאידך
 20 גיסא, מלמד הדבר כי גם הנתבע לא סבר כי התובעת זנחה תביעתה וכי לא היתה לו סיבה לסבור כך, ובשים
 21 לב כי תצהירו הוגש ביום 5.5.16. **שלישית**, במסגרת חקירתה הארוכה של התובעת, שנפרשה על פני שלושה
 22 דיוני הוכחות, נחקרה התובעת על ידי ב"כ הנתבע, מניה וביה בהקשר ללב ליבה של המחלוקת בהקשר זה.
 23 למעשה, השאלה הראשונה שנשאלה התובעת בחקירתה היתה בהקשר לנסיבות עזיבתה את בית הצדדים (עמ'
 24 41, ש' 12), וחקירתה בהקשר זו הלכה והתארכה. אין ספק כי באת-כוח הנתבע ממשה את זכותו של הנתבע
 25 לחקור את גרסתה של התובעת בהקשר זה מן המסד ועד הטפחות. **רביעית**, איני סבורה כי יש לזקוף לחובתה
 26 של התובעת את העובדה כי שיקולים של דוחק זמן שיפוטי, שאינו בעטים של הצדדים, לא אפשרו הכרעה
 27 בבקשת התובעת למינוי השמאי בפרט, ובהקשר לדמי השימוש בכלל. בענייננו כאמור, ביקשתי לעמוד על
 28 טענות הצדדים בעל-פה, בואכה הכרעה בבקשת התובעת, בעוד דוחק הזמנים לא אפשר הדבר. אין לייחס
 29 לצדדים, ולמצער לתובעת, אחריות בהקשר זה, ומקל וחומר כדי ללמד על זניחת תביעתה.

30 43. אמור מעתה כי התובעת לא זנחה תביעתה לדמי שימוש, ובשלה העת להכריע בה לגופה.

דיון והכרעה

31
 32
 33 44. זכאותו של בן-זוג לדמי שימוש בגין שימוש בנכס משותף נדונה בפסק הדין בעניין "זרקא" (ע"א 1492/90
 34 **זרקא נ' פארס**, "נבו"). נפסק כי כאשר שותף אחד עושה שימוש בלעדי במקרקעין באופן המונע שימוש מיתר
 35 השותפים, חב השותף בתשלום דמי שימוש. ובאותה נשימה נקבע, מאידך גיסא, כי היה ולא נמנע השימוש, אף

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 45466-10-15 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 33970-10-15 – דמי שימוש
תמ"ש 24282-10-14 – רכושית
תמ"ש 24256-10-14 – משמורת
תמ"ש 24141-10-14 – מזונות קטינים

- 1 אם לא נעשה שימוש בפועל ע"י השותפים, לא קמה עילה לחיוב בדמי שימוש. לצד הלכת "זרקא" נשמעו
2 בפסיקה קולות אחרים אשר ביקשו להגמיש את הדרישה למניעת שימוש. לאמור, כי כל מניעה כנה
3 ואובייקטיבית של השימוש במקרקעין, בהתעלם מהשאלה מי יצר את המניעה, מזכה בפסיקת דמי שימוש (ר'
4 ע"א 891/95 זידאני נ' אבו אחמד, פ"ד נג(4) 769). ויחד עם זאת, ההלכה היא כהלכת "זרקא" כאמור, ויש לתת
5 משקל לשאלה האם נמנע מן התובעת השימוש בדירה, כמו גם לעובדה כי התובעת היא שעזבה את הדירה
6 המשותפת.
- 7 45. **לטענת התובעת**, לא עמדה בפניה כל ברירה אלא לעזוב את בית הצדדים, בעטיו של הנתבע. התובעת מתארת
8 בתביעתה רדיפה, בילוש ולדבריה "התעללות בלתי נפסקת" מצד הנתבע, בה ובבנות לדבריה. בתצהירה חוזרת
9 התובעת על תיאורים אלה, ומוסיפה כי התובע מירר את חייה ומגוריה עמו תחת אותה קורת גג הפכו בלתי
10 אפשריים. את עילתה מעמידה התובעת על זכותה לדמי שימוש כבעלים של מחצית הזכויות בדירה, והן מכוח
11 דיני עשיית עושר ולא במשפט. בנוסף לכך, ומתוך טענתה כי עזיבתה היא בבחינת אילוץ אותו יש לייחס
12 לנתבע, עותרת התובעת במסגרת תובענה זו, "לשפות" אותה עבור תשלומי שכר הדירה בו נשאה למן עזיבתה
13 את הבית (ר' ס' 168 – 174 לתצהירה). **הנתבע דוחה טענות התובעת** מכל וכל ומייחס לתובעת תכנון מוקדם
14 של עזיבתה, כמו גם הטעיית בית המשפט והעו"ס לס"ד. לטענתו התובעת "ביצעה מחטף" בעצם המעבר,
15 הואיל ויומיים קודם לכן הגיעו הצדדים להסכמה בסיוע העו"ס לס"ד בדבר חלוקת זמני השהות בין הקטינים
16 לבין הצדדים, באופן שהצדדים יחלקו את זמני השהייה בבית המגורים שישימש אותם לסירוגין, ועוד כי יום
17 אחד עובר לעזיבת הבית קיבלו הסכמות אלה כפי שעלו בדו"ח מטעם העו"ס שקיבלו תוקף של החלטה.
18 התובעת מילאה פיה מים אף כי ידעה מראש כי עתידה לעזוב את הבית תוך ימים בודדים. הקטינות התבקשו
19 על ידי התובעת להסתיר את דבר המעבר מפני אביהן. מעבר להטעיה ולחוסר תום הלב אותם מייחס לתובעת,
20 מוסיף הנתבע וטוען כי מעבר המגורים מנוגד כשלעצמו לדין ולהחלטה המאשרת הסכמתם כאמור. למותר
21 לציין כי הנתבע דוחה אף את המעשים המיוחסים לו, ולדבריו הוא עצמו היה קורבן להתעללות נפשית
22 ומילולית מצד התובעת עובר לעזיבתה את הבית (ר' ס' 210 – 219 לתצהירו).
- 23 46. זכותו של בעל זכויות במקרקעין לקבלת שכר ראוי עבור שימוש שותפו במקרקעין, נקובה ב**סעיף 33 לחוק**
24 **המקרקעין, תשכ"ט – 1969**. ספק בעיני אם ניתן לרדת לחקר האמת המוחלטת ולשחזר את מעשיו ומחדליו
25 של כל אחד מהצדדים בימים, בשבועות והחודשים ש.מו לעזיבת התובעת את בית הצדדים. בהתאם לחשיבות
26 שייחסו הצדדים לבירור העובדתי של המניע לעזיבתה של התובעת, שני הצדדים האריכו והעמיקו בתיאור
27 הדברים. הנתבע צירף לתצהירו תמלילים המלמדים לשיטתו כי הוא שסבל "התעללות נפשית ומילולית
28 ממושכת" (ס' 212 לתצהירו, סומנו מ"ד ו – מ"ה). אמנם הדברים העולים מפי התובעת בתמליל המתייחס
29 לאירוע מיום 21.10.14 (סומן מ"ה) אינם מרנינים, בלשון המעטה, אך אין בידי לקבוע כי יש בהם ללמד על
30 "התעללות" מצד התובעת. אין בידי לקבל עוד כי תמליל זה מתעד את אותו אירוע במלואו, והתמלול עצמו
31 ותוכנו מעידים כי לא כך היא. מקובלת עלי גרסת התובעת, ויש לכך סימוכין בתוכן התמליל, כי דבריה נאמרו
32 בהתייחס לאמירה מצד הנתבע כי הוא מעוניין בשלום בית (עמ' 57, ש' 18 ואילך) – אמירה שגובתה בהגשת
33 תובענה מטעמו לבית הדין הרבני. הנתבע הפנה עוד לתמליל שיחה נוספת המיוחסת ליום 22.10.14 (סומן מ"ה
34 וסומן אף כנספח ה'). דברי הנתבעת בהחלט מתגרים, עולבים, ויש בהם מן האיום. לדברי התובעת בחקירתה,
35 יש בדבריה משום דברי רהב, "הצגה" אותה הרשתה לעצמה לעשות, שלא כהרגלה, לאחר שהבנות כולן ישנות

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

- 1 (עמ' 57, ש' 3 – 14). אך אין בתמליל האמור, כמו בקודמו, על מנת להוכיח "התעללות נפשית ומילולית
2 ממושכת" בנתבע. אחדד כי אין לראות בקביעה זו משום סלחנות, קבלה או עידוד של התנהגויות מסוג זה,
3 אלא שהתייחסות הנתבע לדברי התובעת אינה מובאת בחלל ריק כי אם בהקשר לסוגיית דמי השימוש.
4 התנהגות הצדדים מחוץ להקשר לשמו התכנסנו, אינה עומדת למשפט. מבלי לקבוע מסמרות ומעיון
5 בתמלילים אותם צירף הנתבע (סומנו ה' – י'), הנתבע לא טמן ידו בצלחת, נקט במידה של קנטור אף הוא, דאג
6 להקליט הדברים ולמותר לציין כי שלט בלעדית בהקלטה או בהפסקתה. מנגד, אני מקבלת את טענת הנתבע,
7 כי עזיבת התובעת את הבית היתה רחוקה מלהיות ספונטנית, והיא תוכננה מראש על ידי התובעת. התובעת
8 אישרה בחקירתה כי ביום 27.10.14, כ – 15 ימים עובר לפגישה המשותפת עם העו"ס לס"ד ביום 12.11.14,
9 חתמה הנתבעת על הסכם שכירות לדירת מגורים. אין ספק בעיני כי התובעת הסתירה מפני העו"ס לס"ד כמו
10 גם מפני הנתבע את העובדה כי חתמה זה מכבר על חוזה שכירות. בחקירתה סיפקה התובעת מספר גרסאות
11 סותרות (ראה עמ' 41, ש' 29 ועד עמ' 43, ש' 10) לעניין זה, ומקובלת עלי לעניין זה עדותה של העו"ס לסדרי דין
12 כי לא היה לה מידע מוקדם על מעבר התובעת ויציאתה את בית הצדדים עם הקטינות (עמ' 15, ש' 21).
- 13 47. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ונוכח חקירתם הנגדית של הצדדים, אני מוצאת כי התובעת אינה זכאית לדמי
14 שימוש. גם אם אקבל את טענתה כי חייה בבית לצד הנתבע היו בלתי נסבלים, הרי שאת עזיבתה תכננה היטב
15 ואין חולק כי המתינה לשעת כושר. אין פסול בעיני כי התובעת המתינה למועד המיטבי לעזיבת הבית ככל
16 שבקשה למנוע מפגשים טעונים, אך אין בידי לקבל טענה כי באותה נשימה נמלטה בעור שיניה מן הבית.
17 התובעת לא הוכיחה כי הנתבע מנע ממנה שימוש בבית באופן המזכה אותה בדמי שימוש. כמו כן אין בידי
18 לקבל את הסברה של התובעת כי נמנעה מלפנות לבית המשפט לשם קבלת סעד למעבר מקום מגורים, שכן
19 לשיטתה בית המשפט לא יביא לה מזור. אמונה של התובעת במערכת המשפט או במוטב זה אינה עומדת
20 לשיפוט, אך אין בדבר משום צידוק לעזיבתה החד-צדדית את הבית, ואין לראותה כמי שנכפה עליה הר כגיגית
21 לעזוב את הבית. הוכח בפני בית המשפט כי התובעת בחרה את מועד עזיבתה באופן קפדני וחד-צדדי, שלטה
22 לחלוטין במועד ופרטי מעבר המגורים ונמנעה בכוונת מכוון מלפנות לקבלת סעד מתאים מבית המשפט.
- 23 48. בשולי הדברים, תביעה לדמי שימוש אינה האכסניה המתאימה לפסיקת "שיפוי" עבור דמי השכירות בהם
24 נשאה לטענתה התובעת לאחר עזיבתה. פסיקת דמי שימוש מקורה בזכויות שותפים למקרקעין מכוח חוק
25 המקרקעין. ככל שסבורה התובעת כי על הנתבע לפצותה על נזקים או לשפותה על הוצאות כספיות כאלה
26 ואחרות, עילותיה לכאורה אינן נובעות מחוק המקרקעין או מסוגיית דמי השימוש, ומקומן של טענות כגון
27 אלה בהליך הראוי לכך.
- 28 49. לפיכך נוכח נימוקי לעיל, תביעתה של התובעת לדמי שימוש- נדחית.

תביעת התובעת לאיזון משאבים

חוות דעת האקטואר

- 30
31
32
33 50. ביום 11.3.15 מונה בהסכמה אקטואר מטעם בית המשפט, רו"ח מר יום טוב בילו, שהגיש חוות דעת מעודכנת
34 מיום 30.6.15, לאחר הגשת שאלות הבהרה מטעם הצדדים (סומנה ח/1). לבקשת הנתבע, האקטואר נחקר

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 45466-10-15 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 33970-10-15 – דמי שימוש
תמ"ש 24282-10-14 – רכושית
תמ"ש 24256-10-14 – משמורת
תמ"ש 24141-10-14 – מזונות קטינים

- 1 בפני ארוכות ביום 9.5.16. כשם שקבעתי בתום הדיון, ניתן היה לחסוך חקירה זו על דרך הגשת שאלות
2 הבהרה, וכי הדברים ילקחו בחשבון לשאלת ההוצאות. בעקבות ולאחר חקירתו, הגיש האקטואר **חוות דעת**
3 **מעודכנת ליום 31.5.16** (להלן – "חו"ד מעודכנת").
- 4 51. בסיכומיו הנתבע עודנו חולק על תרתי: **ראשית, לעניין המניות "החסומות"** - הנתבע עומד על כך כי מניות
5 אלה עומדת לו עבור ביצועים עתידיים ולפיכך אינן בנות-איזון; **ושנית, לטענתו** אינו יכול **לצבור ימי חופשה**
6 שלא נוצלו, ושגה האקטואר שעה שמנה את ימי החופשה הצבורים כנכס בר-איזון.
- 7 52. **בהקשר למניות** - בחקירתו הסביר האקטואר את עמדתו באריכות והסביר השקפתו בהקשר למניות בכך
8 שאמנם יש במניות אלה משום רכיב עתידי, וכדי להמריץ את הנתבע להתמיד במקום העבודה, אך יחד עם
9 זאת אלו זכויות שניתנו זה מכבר, ותמומשה בעתיד (עמ' 39, ש' 13 ואילך). במקום אחר השיב כך:
10 **"לא נתקלתי במקרה כזה שבו ניתנו אופציות כנכס עתידי אני מדבר פה על מניות, לא אופציות, שהן**
11 **חסומות אמנם, הן יתממשו בעתיד אבל ביום הקרע הן כבר היו בסל המשפחתי. אני לקחתי את זה**
12 **בחשבון שבמועד הקרע הן היו ולכן חילקתי אותן שווה [...]** בין היתר זה בונוס שישאר כי רוצים
13 **אותך כי אתה טוב כי הוכחת את עצמך. ככה אני הבנתי"** (עמ' 40, ש' 1 ואילך). ועוד: **"לקחתי את**
14 **הכל ואמרתי שזה הסל שלהבנתי ביום הקרע היה קיים, חלקו טרם מומש 40% ממנו טרם מומש**
15 **סופית, לקחתי את כולו כסל ואם יוחלט אחרת, יוחלט אחרת. למיטב הבנתי ראיתי את זה כמסת**
16 **הנכסים, כסל קיים"**.
- 17 53. בהתאם לעמדתו זו, ונוכח העובדה כי חלק מן המניות שהוענקו מומשו, וחלקן (40%) טרם מומש, העמיד
18 האקטואר **שתי אפשרויות בחוות דעתו**. לפי **אפשרות "א"**, אכן יש להביט על המניות כ"סל" אחד ואין
19 להבחין בין המניות שטרם מומשו לבין האחרות (וסה"כ 5,858 מניות), ולפי **אפשרות "ב"**, יש לערוך אבחנה
20 כזו, והמניות העומדות לאיזון הן אלה שעמדו לזכות הנתבע ממועד ההענקה ועד המועד הקובע (2,676 מניות
21 בחישוב משוקלל).
- 22 54. לאחר בחינת טענות הצדדים בהקשר זה, חקירתו של המומחה וחוות דעתו העדכנית, אני מקבלת את עמדת
23 המומחה. הנתבע לא הוכיח כי המומחה שגה בתחשיביו ומקובלת עלי עמדת המומחה, כי כלל המניות
24 העומדות לזכות הנתבע, גם אם חלקן טרם מומש, הן בבחינת נכס בר-איזון. הנתבע לא הוכיח כי המניות הן
25 בבחינת נכס שניתן עבור ביצועים עתידיים, ואני מקבלת את עמדת המומחה כי החומר שהונח בפניו על ידי
26 הנתבע אינו תומך בעמדתו כי אם בעמדת המומחה דווקא. מתוך תפיסה זו אני מקבלת את **אפשרות "א"**
27 בחוות הדעת, לאמור כי הנכס העומד לאיזון הוא כמות מלאה של המניות "החסומות" ובהתאם לאמור בסעיף
28 6א לחוות הדעת המעודכנת.
- 29 55. **בהקשר לימי חופשה** - במסגרת חוות הדעת העדכנית עמד האקטואר על כך שמעיון בנוהל חופשות של "א."
30 עולה כי **"ישנה אפשרות לקבל שווי ימי החופשה בעת סיום העסקה (עזיבה או פרישה) אזי הנכס (ימי**
31 **החופשה הצבורים למועד הקובע) הינם ברי מימוש בעתיד בעת פרישה או עזיבת א."** דבריו אלה תואמים
32 את עמדתו בחקירה בפני (עמ' 36, ש' 1-19; עמ' 36; עמ' 37, ש' 8-1). גם בהקשר זה אני דוחה את טענות הנתבע
33 ומקבלת את עמדת האקטואר. הנתבע לא הוכיח כי חרף האמור והמבואר על ידי המומחה בחו"ד המעודכנת
34 ובחקירתו, הוא אינו יכול לצבור ימי חופשה ו/או כי אלה אינם בבחינת בני-איזון. שוכנעתי כי האקטואר גיבש

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 45466-10-15 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 33970-10-15 – דמי שימוש
תמ"ש 24282-10-14 – רכושית
תמ"ש 24256-10-14 – משמורת
תמ"ש 24141-10-14 – מזונות קטינים

עמדתו על בסיס מומחיותו ואף על בסיס החומר הרלוונטי שהמציא לו הנתבע, וכי היא נטועה בדין ובנסיבות המקרה.

לסיכום

56. אני נותנת תוקף של פסק דין לחוות דעת האקטואר מיום 31.5.16 ומורה על עדכונה בהתאם לקביעותי דלעיל בנוגע לימי החופשה והמניות. לענין כל הזכויות הסוציאליות שטרם הגיע מועד פירעון, ימציא האקטואר בידי הצדדים פסיקות מתאימות והדדיות בהתאם להוראות החוק לחלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, תשע"ד-2014. הצדדים ישאו בחלקים שווים בעלות העדכון והכנת הפסיקות.

החשבון המשותף

57. הנתבע טוען כי התובעת משכה ביום 9.9.14 סך של 45,000 ₪ מהחשבון המשותף ובכך יצרה יתרת חובה "עצומה" בסך 30,000 ₪. על כן הגביל את הפעולות בחשבון לשתי חתימות מתוך חשש כי התובעת תמצא את תקרת האשראי של החשבון, בסך 100,000 ₪. לטענתו, על מנת לדאוג לכיסוי המחאות עתידיות נטל הלוואה של 80,000 ₪ מחשבונו הפרטי, אשר הגיע אף הוא ליתרת חובה "עצומה" בסך 50,000 ₪, "והכל על מנת לכסות את יתרת החובה שהותירה התובעת" (ס' 89 לסיכומי). לפיכך, את היתרה המצויה כעת בחשבון המשותף, בסך של כ 20,000 ₪, יש להעביר במלואה לידו. טענות הנתבע אינן נהירות: בכתב ההגנה מטעמו ציין הנתבע פרט נוסף, כי לאחר שהתובעת משכה את אותם 45,000 ₪ מהחשבון המשותף, משך הוא, מהחשבון המשותף, סך של 70,000 ₪, לשם מימון הוצאות הבנות (ס' 63 לכתב ההגנה). עוד הוסיף כי נטל הלוואה "בלית ברירה" לשם כיסוי "החוב המשותף" (ס' 68 לכתב ההגנה). בתצהיר העדות הראשית, חוזר הנתבע על הגרסה המתוארת בסיכומיו (ס' 115-116 לתצהירו). לא נעלם מעיני אפוא כי אותה משיכה בסך 70,000 ₪ בה הודה בכתב ההגנה, הושמטה מתצהירו ומסיכומיו. עם זאת בחקירתו הנגדית, הודה הנתבע במשיכה זו "בפירוש" לדבריו (עמ' 80, ש' 14). הנתבע מוסיף כי "אז אמרתי תביאו לי עכשיו 70,000 ₪, הם נתנו לי את זה" (שם, ש' 16).

58. ודוק: מי מהצדדים לא הניח בפני דף חשבון כסימוכין למשיכות ההדדיות הללו, ולפיכך מטענות הצדדים אני מסיקה וקובעת כדלקמן: לאחר המועד הקובע (12.8.14) משכה התובעת סך של 45,000 ₪. נוכח טענות הנתבע כי לחשבון המשותף היתה אותה העת תקרת אשראי בסך 100,000 ₪, ונוכח השתכרות הצדדים אותה עת, אני מתקשה בנסיבות העניין לקבל את תיאור יתרת החובה כ"עצומה". ויתירה מכך, הנתבע הודה כי בסמוך לאותה משיכה ובעקבותיה, הוא משך 70,000 ₪. לשיטתו שלו אפוא, יתרת החובה ה"עצומה" שנוצרה בחשבון היא מעשה ידיו. לפי טענותיו שלו, הוא שהביא את החשבון המשותף אל גבול תקרת האשראי. גם אם אקבל את הטענה כי נטל הלוואה בסך 80,000 ₪ והזרימה לחשבון המשותף על מנת לכסות את יתרת החובה, מוטב היה כי לא יבוא בטענות לתובעת ויעמיד העובדות על דיוקן. בתוך כך, ונוכח הדברים, איני מקבלת את הטענה כי נדרש "בלית ברירה" ליטול הלוואה, שערכה גבוה ב 10,000 ₪ בלבד, מהסכום שמשך במזומן. הנתבע אינו

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
 תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
 תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
 תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
 תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

1 מעמיד כל סימוכין ליעד אליו הגיעו אותם 70,000 ₪. למעלה מן הצורך, לא שוכנעתי, ולא ראיתי כל סימוכין
 2 לכך, כי לצדדים היו התחייבויות עתידיות בשיעורים שהיה בהם לסכן אן אף להתקרב לתקרת האשראי.
 3 59. לאור האמור לעיל נקבע, כי בעוד התובעת משכה סך של 45,000 ₪ משך הנתבע 70,000 ₪ ללא צידוק נראה
 4 לעין, ולא הוכח בפני כי היה צידוק לנטילת ההלוואה על-ידי הנתבע. אני קובעת אפוא מכוח שיקול דעתי הרחב
 5 ולשם איזון בהתחייבויות ההדדיות של הצדדים, כי הנתבע נטל 25,000 ₪ יותר מהתובעת וכי התובעת זכאית
 6 למחצית הסך האמור, קרי, 12,500 ₪.

לסיכום

9 60. נוכח טענות הצדדים לפני והעולה משלל כתבי הטענות וחקירת הצדדים, ועל מנת לבכר פתרון מעשי למחלוקת
 10 זו, אני קובעת כי מתוך היתרה שבחשבון המשותף, סך של 12,500 ₪ מיועד לתובעת, ואילו היתרה תופקד
 11 לטובת חסכון הקטינות המצוי בחשבון בחלקים שווים. אני מורה עוד על הוצאת הנתבע מהחשבון המשותף
 12 ועל הפיכתו לחשבון פרטי של התובעת.

כלי הרכב

14 61. לצדדים רכב משותף מסוג מאזדה 3 שנת 2011 אשר בשימוש התובעת. התובעת אינה מתכחשת להיות הרכב
 15 משותף, ומודה כי הרכב נרכש באמצעות אותו סך של 45,000 ₪ אותו משכה מן החשבון המשותף תוך שדרוג
 16 הרכב הקודם. התובעת מסכימה עוד לאזן את הזכויות ברכב לפי שוויו בעת הרכישה, לטענתה 61,560 ₪. אני
 17 דוחה את טענות הנתבע כי עסקת השדרוג לא הגיונית וכי "התובעת ביקשה מנציגי החברה המוכרת לרשום
 18 פיקטיבית כי שווי הרכב ששודרג הנו נמוך מערכו האמיתי" (ס' 85 לסיכומיו). בכל הכבוד הראוי נדמה כי
 19 טענה כגון זו גולשת לממד קונספירטיבי שאינו מתקבל על הדעת, ולמותר לציין כי לא הוצגה קצה ראייה
 20 לטענה מרחיקת לכת כגון זו.

לסיכום

22 62. לפיכך אני קובעת כי שווי הרכב יאוזן בין הצדדים באופן שהנתבע זכאי למחצית שווי הרכב בעת רכישתו,
 23 קרי, סך של 30,780 ₪, ללא הפרשי הצמדה ממועד רכישת הרכב.

המיטלטלין

26 63. על דרך הכלל נמנע בית משפט זה מלעסוק בחלוקת מיטלטלין משותפים לאחר פירוק התא המשפחתי,
 27 ומשעסקינן בחפצים ביתיים לשימוש יום-יומי וברהיטים ובחפצים שאינם מחוברים או חריגים בשווים
 28 (בניגוד ליצירות אומנות, כלי נגינה, עתיקות או חפצים יקרי ערך), מצופה מן הצדדים לחלק בכוחות עצמם את
 29 המיטלטלין בעין או בכסף. במקרה שלפני אין המדובר במיטלטלין שהם חריגים כלל ועיקר, ואף על פי זאת
 30 טען הנתבע בלהט לעניין זה. לטענתו התובעת "בזזה" את הבית (וראה תיאורו בס' 188 – 192 לתצהירו). עוד
 31 טוען הנתבע כי הואיל והתובעת בזזה את הבית כאמור, הרי כי בלית ברירה הוציא "כספים רבים על ריהוט,
 32 כלי מטבח וציוד לבנות" (ס' 190). הנתבע חזר על הדברים אף בסיכומיו (ס' 78 – 79 לסיכומיו). אלא שבערבו
 33 של יום ומשפונה הנתבע לפירוט החפצים שנטלה לטענתו התובעת, נראים הדברים מתונים הרבה יותר מן
 34 התיאורים שקשר להם. המדובר לטענתו במחשב נייד, תכשיטים, סט כסאות, שני שולחנות, מכשירי מטבח

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

- 1 (מיקסר מיקרו תנור טוסטר), בגדי ילדים, שטיחים צעצועים. הא ותו לא. התובעת השיבה לדברים בפירוט.
2 בתצהירה פירטה אילו חפצים נטלה ומה הותירה בדירה (ס' 160 – 161 לתצהירה). בחקירתה חזרה על
3 הדברים, הודתה כי נטלה את המחשב הנייד שהיה בשימושה ולשם כך נרכש, וציינה עוד כי נטלה רק את
4 התכשיטים שקיבלה מהוריה בעוד את אלה שנרכשו במהלך הנישואין הותירה בדירה (עמ' 44, ש' 13). עוד
5 צרפה התובעת לתצהירה סימוכין לכך כי פנתה יותר מפעם אחת לנתבע, באמצעות ב"כ, להעביר לידיה שתי
6 רשימות חפצים לבחירה בהתאם להחלטה מיום 5.11.15 (נספחים 45 – 46). הנתבע מנמק את אי-מילוי
7 ההחלטה בכך שמשום שנאלץ לרכוש לטענתו ריהוט וחפצים חדשים לדירה לאחר ובעקבות עזיבת התובעת,
8 הרי ש"לא עלה בידי להעביר לתובעת 2 רשימות מיטלטלין כמצוות בית המשפט" (ס' 190 לתצהירו).
- 9 64. לאחר שהפכתי בטענות הצדדים ובראיות מטעמם נקבע כי הנתבע עושה שימוש בסוגיית החפצים כקרדום
10 לחפור בו. בכל הכבוד, לא מצאתי חריג כלשהו ברשימת החפצים שנטלה התובעת, כל שכן נוכח רשימת
11 החפצים שנתרו בדירה. הנתבע לא הציג כל סימוכין לשלל החפצים והרהיטים שנאלץ לרכוש לשיטתו.
12 תשובותיה של התובעת בחקירתה אמינות עלי, והנתבע לא יצא מגדרו לסתור אותן. בהינתן כי החפץ
13 המשמעותי ביותר שנטלה עמה התובעת הוא המחשב הנייד, איני רואה לנכון "לאזן" שוויו נוכח המיטלטלין
14 שנתרו בדירה, בשים לב שאמינה עלי ולא נסתרה טענת התובעת כי המחשב האמור מצוי בשימושה לכתחילה.
- 15
16 **לסיכום**
- 17 65. בשים לב לשיעור השתכרות המשיב לעומת ערך החפצים, ואף לרשימת החפצים הצנועה שנטלה התובעת
18 עמה, ונוכח העדר כל סימוכין לרכישות אותן ביצע לטענתו, איני מוצאת ממש בטענות הנתבע ואני דוחה
19 אותן.
20
- 21 **תביעת התובעת לפי פקודת ביזיון בית המשפט**
- 22 66. לטענת התובעת ביזה הנתבע את החלטות בית המשפט הנוגעות לשיתוף פעולה עם האקטואר והמצאת
23 מסמכים לפי דרישתו. הנתבע מצדו מתגונן בטענה כי שיתף פעולה מניה וביה ועומד על שלל תכתובות בינו
24 לבין האקטואר (ס' 220-232 לתצהירו). עיון בתכתובת עליה עומד הנתבע אינה מלמדת על שיתוף פעולה מצד
25 הנתבע, כי אם על הסברים מצד הנתבע, מן הגורן ומן היקב, מדוע אין בדעתו לצרף את המידע המבוקש, מתוך
26 תפיסתו כי הזכויות נשוא המסמכים הדרושים אינן בנות-איזון ממילא. מדברת בעד עצמה העובדה כי רק
27 במועד חקירת האקטואר מצא לנכון הנתבע לצרף את נוהל פדיון ימי חופשה מחברת א. (עמ' 35, ש' 22).
28 כאמור עוד בחוות הדעת המעודכנת, שנערכה לאחר הדיון, העדכון נערך בעקבות קבלת מסמכים נוספים
29 מטעם הנתבע. כשם שמצאתי כי חקירת המומחה היתה מיותרת וניתן היה תחתיה לפנות בשאלות הבהרה, כך
30 אני קובעת כי הנתבע הביא להתארכות ההליך שלא כצורך, ואני סבורה כי יש ממש בטענות התובעת. יחד עם
31 זאת אני סבורה כי אין לעשות בענייננו שימוש בסעדים מפקודת ביזיון בית המשפט, שכן מצויים אנו בתום
32 ההליכים ואין תכלית אינסטרומנטלית לשימוש בסעדים אלה. משנה תוקף לדברים היכן שניתן לעשות שימוש
33 בסעדים חמורים פחות לשם השגת אותה תכלית. הואיל ומצאתי כי חקירת המומחה היתה מיותרת והביאה

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
 תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
 תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
 תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
 תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

1 לסרבול ההליך, וכשם שציינתי בתום הדין ביום 9.5.16 כי יהיה לדברים ביטוי בפסיקת הוצאות משפט, אין
 2 להוסיף ולפסוק סעדים מכוח הפקודה.

3 67. לסיכום - לאחר בחינת טענות הצדדים ומן הנימוקים עליהם עמדתי לעיל, אני דוחה את תביעת התובעת לפי
 4 פקודת ביזיון בית המשפט.

סוף דבר

7 68. כשם שצוין ברישא לפסק הדין, הצדדים עברו כברת דרך ארוכה. חרף עצימות הסכסוך השכילו להגיע
 8 להסכמות בסוגיות מרכזיות ומורכבות שעמדו לפתחם. על כך הם ראויים לכל שבח. המצב המעודד של
 9 הקטינות הוא פרי שיתוף פעולה מבורך זה – הוא ואין בלתו. המשך שיתוף הפעולה הוא הכרחי לטובת
 10 הקטינות, רווחתן והתבגרותן הבריאה, וזו התכלית שרואה בית המשפט לנגד עיניו בבואו לחתום את פסק
 11 הדין.

69. לסיכום פסק הדין

16 א. הצדדים יחלקו אחריות הורית שווה ומשמורת משותפת על הבנות כאמור בסעיף 21 לפסק הדין. הבנות
 17 ר. וש. תלמדנה בבית הספר "ז". והצדדים ישתפו פעולה לרישומן. הצדדים ישתפו בתיאום הורי
 18 באמצעות התחנה לטיפול במשפחה.

19 ב. חלוקת זמני השהייה תיוותר על כנה. בימי חופשה וחגים זמני השהות יהיו שווים. כל אחד מההורים
 20 יהא רשאי להוציא את הקטינות לטיול/חופשה בארץ או בחו"ל פעמיים בשנה, ישתפו פעולה בעניין
 21 הדרכונים והכל בכפוף למפורט בסעיף 28.

22 ג. הנתבע ישלם לתובעת עבור מזונות הקטינות סך של 1,200 ₪ לכל קטינה, וסה"כ 3,600 ₪ מיום פסק
 23 הדין. בנוסף ישלם עבור כל קטינה סכום קבוע בסך 300 ₪ עבור מדורה ואחזקת המדור, וסה"כ 900 ₪
 24 נוספים – כמפורט בסעיף 38 לפסק הדין.

25 ד. ניתן תוקף לחוות דעת האקטואר מיום 31.5.16. חוות הדעת תעודכן ויערכו פסיקות בהתאם לחוק
 26 לחלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, תשע"ד-2014 – כמפורט בסעיף 56 לפסק הדין.

27 ה. פירוק השיתוף בחשבון המשותף ויאוזנו הכספים שבו כאמור בסעיף 60 לפסק הדין.

28 ו. איזון המשאבים ברכב יבוצע בהתאם להוראות 62 לפסק הדין.

29 ז. איזון המשאבים / פירוק השיתוף במיטלטלין נדחה כאמור בסעיף 65 לפסק הדין.

30 ח. תביעת התובעת לפי פקודת ביזיון בית המשפט נידחת כאמור בסעיף 67 לפסק הדין.

31 ט. תביעת התובעת לפסיקת דמי שימוש נידחת כאמור בסעיף 49-47 לפסק הדין.

פסיקת הוצאות

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תמ"ש 15-10-45466 – ביזיון ביהמ"ש
תמ"ש 15-10-33970 – דמי שימוש
תמ"ש 14-10-24282 – רכושית
תמ"ש 14-10-24256 – משמורת
תמ"ש 14-10-24141 – מזונות קטינים

- 1 לשם בחינת סוגיה זו, בית המשפט מניח לפניו את אותה התכלית עליה עמד באריכות לעיל, ליתן בידי הצדדים
2 את התנאים המיטבים להמשך שיתוף פעולה וצינון אוירת המדון. מחד גיסא, תביעת המשמורת התקבלה
3 חלקית תוך דחיית טענות התובעת למשמורת בלעדית ומבלי לשנות מהמתווה של חלוקת זמני השהות. כמו כן,
4 נדחו תביעות התובעת בעניין דמי שימוש ולפי פקודת ביזיון בית המשפט. מאידך גיסא, תביעת מזונות
5 הקטינים התקבלה חלקית תוך דחיית טענות הנתבע, ואף תביעת הרכוש התקבלה תוך דחיית מרבית טענות
6 הנתבע לעניין האקטואר וחשבון הבנק. בית המשפט מוצא כי לשאלת ההוצאות הצדדים "מאוזנים" וכל צד
7 נשא בהוצאותיו ומן הראוי כי כך יוסיף ויהיה. לאחר עיון בטענות הצדדים בהקשר זה, ומשום התכלית
8 שרואה בית המשפט לנגד עיניו לצמצם את המחלוקות הפוטנציאליות שלפתחם של הצדדים, בואכה הידוק
9 שיתוף הפעולה, אני קובעת כי כל צד יישא בהוצאותיו וכי לא יעשה צו להוצאות.
- 10 71. יחד עם זאת ונוכח חקירתו המיותרת של האקטואר כפי שפורט לעיל ובזבוז זמנם של הצדדים ובית המשפט,
11 ובשים לב לתכלית דלעיל להמעיט בעימותים בין הצדדים הנני מחייבת את הנתבע בהוצאות בסך של 3,000
12 ש"ח. הסכום יופקד ע"י האב באמצעות האם לתכנית החסכון של הקטינות, סך של 1,000 ₪ לכל קטינה,
13 וסה"כ 3,000 ₪. דין הוראה זו כדין צו להוצאות לצורך גבייה.
- 14
- 15 72. המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים ותסגור את כל התיקים הפתוחים.
- 16 **ניתן לפירסום בהשמטת פרטים מזהים.**
- 17
- 18 ניתן היום, כ"ד אב תשע"ח, 05 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.
- 19

אלה מירז, סגנית נשיא

20
21
22
23
24
25
26
27